

nok nærmest sættes i Klasse med Politibetjente, hvorimod Raadstuetjeneren ifølge til Bæsen snarere er en Communalbestillingsmand. — Det ærede Udvalg har under Nr. 28 foreslaaet, at Bestemmelserne i Rescriptet af 20de April 1823 om Havnefogdens Bestikelse udtrykkeligt skulle ophæves, ligesom det under Nr. 30 har foreslaaet, at den Fortrinsret, som Resolutionen af 18de Mai 1804 giver udtjente Militaire af Underclaserne til at ansættes som Politibetjente og Arrestforvarere, ogsaa skal bortfalde. Med Hensyn til disse to Ændringer, som ere meget nær i Familie med hinanden, skal jeg kun udtale, at jeg paa Finantsministerens og Krigsministerens Vegne maa modsætte mig dem, hvorimod jeg som nærmeste Værge for Communerne ikke kan have Noget imod dem. Jeg har allerede ved Sagens 2den Behandling gjort opmærksom paa den ikke ringe finansielle Betydning, som Vedtagelsen af disse Ændringsforslag vil have. — Justitsministeren er, som den ærede Ordfører bemærkede, syldstgjort ved den Bestemmelse, jeg i Ændringsforslaget under Nr. 31 har foreslaaet om, at Politibetjentene skulde kunne afflediges Politimesteren uden Byraadets Samtykke, og jeg skal altsaa ikke møde med nogen yderligere Indsigelse fra hans Side, men, naar den ærede Ordfører har troet at kunne støtte Ændringsforslaget under Nr. 30 med en Henviisning til, at dette ogsaa var i Politiets velforstaaede Interesse, troer jeg dog dertil at maatte sige en Bemærkning. Jeg vil nemlig erindre om, at Justitsministeren i det Lovudkast om Politiets Ordning, han for 3 Aar siden forelagde, selv foreslog disse Bestemmelser i Resolutionen af 1804 opretholdte, og den daværende Justitsminister maa saaledes ikke have anseet det for at være i Politiets velforstaaede Interesse, at de bleve ophævede. — Den ærede Ordfører udtalte, at han billigede Ændringsforslaget under Nr. 33, som han anerkjendte udtrykte sig tydeligere og smukkere end den Paragraph, det skulde erstatte; men han spøiede rigtignok til, at Udvalget kun vilde anbefale dets Vedtagelse, naar Underændringsforslaget under Nr. 32 blev vedtaget. Spørgsmaalet, eller jeg kunde vel kalde det Striden om, hvorvidt disse Revisionsfrister meest pas-

sende kunne sættes til 3 eller til 5 Aar, har, som den ærede Ordfører bemærkede, flere Gange været bragt frem, men jeg kan ikke opgive mit oprindelige Standpunkt. Jeg troer i Virkeligheden, at det er rigtigt ikke altfor ofte at bringe saadanne kildne Spørgsmaal frem, idet de let foranledige Splid mellem Communerne eller Dele af disse, og Communerne ville derfor vistnok selv være bedst tjent med, at Revisionsfristerne ere meget rundelige. Jeg maa altsaa meget anbefale Ændringsforslaget under Nr. 33 uden Udvalgets Underændringsforslag. Forsaavidt den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at man allerede i en anden Lov har vedtaget en lignende Indskrænkning af Revisionsfristen fra 5 til 3 Aar, skal jeg meget gjerne give ham det Løfte, at jeg, forsaavidt man her skulde erkjende, at 5 Aar er en heldigere Revisionsfrist end 3 Aar, i Genhold dertil skal søge at faae de andre Revisionsfrister forlængede, saaledes at der kan komme den ønskeligste Overensstemmelse mellem Bestemmelserne i saa Henseende. — Jeg maa være ganske enig i, hvad den ærede Ordfører udtalte i Anledning af Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 37, men jeg vilde gjerne gaae et lille Skridt videre, end han gjorde, idet det forekommer mig, at man meget godt vilde kunne have udladt de to Ord, som nu staae i Lovudkastet: „indtil videre“. Jeg skal altsaa ikke alene anbefale ikke i Overensstemmelse med Mindretallets Forslag at ombytte disse to Ord med de deri foreslaaede, men jeg skulde derhos meget have ønsket, at der havde været foreslaaet, at selve disse to Ord: „indtil videre“ skulde gaae ud. Jeg troer overhovedet ikke, at det fører til Noget ideligt at henvise til nye Lovarbejder, det vil sige, bestandigt at fastsætte i Lovene, at den og den Bestemmelse kun gjælder, indtil en anden Lov bliver vedtagen, thi det siger dog slet Intet. Det er en Selvfølge, at, naar en ny Lov udkommer, hæves den ældre Bestemmelse, men den kommer ikke tidligere, fordi der i den ældre Lov staaer et saadant Udtryk som „indtil videre“. Jeg skal imidlertid erkjende, at denne Feil — forsaavidt det er en Feil — er meget gammel, ja, jeg skal gaae endnu videre og erkjende, at